

Jo confés

Joan Ferrer Miserol

I Confess és una de les meves pel·lícules predilectes. Això no vol dir que la consideri de les millors, ni fins i tot dins la filmografia d'Hitchcock; però a l'hora de gaudir de la seva visió, cap altra me dona la satisfacció que rep d'aquesta. Me passa una cosa semblant amb *ELDORADO* de Hawks, i he pensat que això se pot deure a la perfecció que ambdues tenen del ritme cinematogràfic, que en cap moment decau i no pateix de la més petita alteració tonal. *I Confess*, amés, té una virtut a la qual difícilment arriba cap altra pel·lícula, la perfecció en l'expressió dels sentiments i desigs dels personatges mitjançant on miren, i com miren, el seus ulls. Si hi ha una pel·lícula que se pugui considerar la mostra perfecta de l'expressió dels sentiments humans mitjançant l'art cinematogràfic no és altra que *I Confess*. En ella queda patent que la distància que hi ha del guió a l'obra acabada és el que podria definir-se com a pur cinema, l'art cinematogràfic per excel·lència. Per altra banda, el tema del secret de confessió, que ha fet que la pel·lícula no hagi tengut massa difusió a causa de la seva raresa

i dificultat de comprensió en àmbits no catòlics, a mi me toca profundament. No per la qüestió sacramental, sinó perquè aquesta se pot extrapolar a qualsevol àmbit professional. Avui en dia, que està tan estesa la corrupció en l'economia i amb els trànsfuges polítics, *I Confess* és una exemple perfecte, una mostra exemplar, de com hauria d'actuar tot professional que senti la seva professió.

En *I Confess* els servidors de l'ordre són tractats tal com Hitchcock creu que se mereixen. El jutge, després de que el jurat hagi donat la sentència absoluta del pare Logan, ell la confirma, però advertint al jurat de que no està d'acord; sols hauran de passar uns minuts per aclarir-li que anava errat, que el jurat havia tengut molta més vista que ell. No parlem del fiscal que, amés d'esser amic de Ruth i el seu marit, quan l'avisen del crim del xanatgista, és a una festa a casa d'ells fent el gambirot amb un tassó damunt el front, però quan té la Ruth a la tribuna dels testimonis a la sala del tribunal li fa treure els colors, amb una satisfacció que demostra que cap a ella no sent la mateixa simpatia

que cap el seu marit, possiblement per esser d'una classe inferior; fins en el punt que el marit, un cop acabat el judici, va en privat a dir-li que troba que s'ha passat. En el camp de les forces de l'ordre hi ha una raresa, el policia, que contràriament a la majoria dels que surten a les pel·lícules d'Hitchcock, no és un idiota, sinó fins i tot intel·ligent, és a més honest i humà. En un moment podria semblar que no ho és, perquè fa que la Ruth, a comissaria, hagi de contar-ho tot malgrat ell ja sap que la seva declaració no pot eximir de culpabilitat al pare Logan; però quan el jutge afirma que ell no està d'acord amb la sentència, li diu irritat al fiscal que s'hauria pogut evitar aquest comentari. Malgrat això, el seu error d'inculpar el pare Logan causa un calvari a n'aquest, una malaventura a Ruth i el seu marit, i tres morts. Tota la pel·lícula se caracteritza per la desorientació de la justícia front a les aparences. Perquè la justícia està formada per una classe superior, la del poder, que se caracteritza precisament per reverenciar més les aparences que les essències.

I Confess té per a mi una altra cosa que me toca molt íntimament, l'amor impossible. El pare Logan i Ruth, s'estimen des de la infància, però una guerra els separa. Quan ella deixa de rebre notícies seves, se casa amb el polític brillant al qual li fa les funcions de secretària. A la tornada del pare Logan se troben de bell nou, i ella, sense dir-li que ja està casada, se li lliure. Quan ell sap que està casada, se fa sacerdot, i, pel que diu i pel que se veu, amb autèntica vocació; però quan se troben en el vai-

xell queda ben clar que ella l'estima com abans, que mai no ha estimat a ningú més, i que ell, malgrat ja no pugui manifestar-ho, sent també cap a ella tot el que ja no pot dar-li. Al final, Ruth, quan ha quedat ben clar que el pare Logan no contava el que sabia pel secret de confessió, li diu al seu marit d'anar-se'n a casa, denotant més satisfacció per l'alliberament social del pare Logan que per estar a soles amb el seu marit. Es un cas freqüent d'amor en el qual tot està a favor d'aquest excepte les circumstàncies, que semblen confabular-se en contra d'ell.

El pare Logan és el típic heroi hichcockià, el fals culpable que no està totalment exempt de sentir-se com a tal. No és ell el que ha comès el crim; però ho ha fet el seu protegit a la rectoria, i ell, pel xantatge que feia la víctima a Ruth, desitjava la seva mort encara més que l'assassí. És culpable de que Ruth hagi de viure amb un marit que no estima, perquè ell va deixar de escriure-la durant els dos anys que va estar al front; i és culpable per la transferència que amb la confessió li fa l'assassí de la seva culpabilitat. *I Confess* no és una obra complexa perquè tot està clar i llampant, possiblement per aquest motiu costa tant als crítics catalogar-la d'obra mestra; però el que està clar és que està tan ben expressat des del punt de vista del llenguatge cinematogràfic que la converteixen, per a qualsevol amant del cinema, en una obra única per veure-la una i altra vegada sense deixar de gaudir de tota la riquesa, que a cada visió se fa més gran i més patent. ■

